

Tisztelt Szépkorúak!

Sok szeretettel köszöntöm Önöket az idősek világnapja alkalmából, melyet 1991 óta ünneplünk minden év október elején. Településünkön már több éves hagyomány, hogy az idősek napját a karácsony ünnepével együtt tartjuk meg.

Az Öregek Nemzetközi Napját az UNESCO vezette be 1991-ben. Ez az ünnep az idősekért van, róluk szól. Felhívja a figyelmünket arra, hogy az idősebb embereket tisztelnünk kell. A tiszteletünk magában foglalja elfogadásukat, támogatásukat, szeretetüket és az érzését, hogy értékeljük, szeretjük őket.

Fontos, hogy felismerjük azt, hogy amit az életben elértünk, azt egyrészt magunknak, másrészt szüleinknek, nagyszüleinknek is köszönhetjük. Ki ne emlékezne jószívvvel dédnagyszülei történeteire, nagyanja finom főztjére?! Ők szüleinkkel együtt mindig mellettünk álltak és állnak, ha támogatásra, jó szóra van szükségünk.

Az idősek világnapja kiváló alkalom arra, hogy felülvizsgáljuk öregjeink irányába tanúsított, néha-néha bizony elmaradozó gondoskodásunkat.

A mindennapi tennivalók mellett sajnos, hajlamosak vagyunk arra, hogy elfeledkezzünk róla: törődéssel tartozunk az idősek felé. Pedig a figyelem kijárna mindennap, és nem is csak családi szinten.

Október elseje az idősek világnapja, persze ahogy nem csak karácsonykor kell szeretni a másikat, úgy most sem csak ezen az egy napon kell(ene) odafigyelni a sokszor beteg és gyenge idősekre.

A jeles alkalom mindenesetre kiváló arra, hogy a régen halogatott dolgokat megtegyük szeretteinkért.

Tisztelt Ünneplők!

Tudjuk, hogy az idős embereket tisztelnünk kell. Tiszteletünk magában foglalja elfogadásunkat, támogatásunkat, szeretetünket és nagyrabecsülésünket.

Kívánom, hogy valamennyien járuljunk hozzá a nemzedékek közötti, illetve a családon belüli emberi harmónia, odafigyelés, közösségi gondolkodás és összetartozás megteremtéséhez, mely idős embertársaink szívét melegséggel, békességgel tölti meg. Azok részére, akik betegségük miatt nem tudtak részt venni rendezvényünkön, részükre jobbulást kívánok. Emlékezzünk meg azokról is, akik már nem lehetnek közöttünk. Az ő emlékükre gyújtsunk meg egy szál gyertyát.

Őszinte szeretettel és tisztelettel kívánom, hogy derűsen és jó egészségben, a család nyújtotta örömmel töltse a pihenés éveit településünk minden szépkorú lakója!

Végezetül egy tanulságos történetet szeretnék felolvasni Önöknek, amely sok igazságot tartalmaz. A címe: Hány éves vagy nagyapa?

Egy este egy unoka a nagyapjával beszélgetett, egyszer csak hirtelen megkérdezte:

- Nagyapa, hány éves is vagy?

A nagyapa így válaszolt:

- Hadd gondolkozzam egy kicsit!

A televízió, a gyermekbénulás elleni védőoltás, a fénymásoló gép, a kontaktlencse és a fogamzásgátló tableta előtt születtem.

Nem volt még radar, hitelkártya, lézersugár és pengekorcsolya. Még nem találták fel a légkondicionálót, a mosogatógépet, a szárítógépet (a ruhát egyszerűen kitétték száradni a friss levegőre).

Az ember még nem lépett a Holdra, és nem léteztek sugárhajtású utasszállító repülőgépek.

Nagyanyád és én összeházasodtunk és azután együtt éltünk, és minden családban volt apuka és anyuka.

Én a számítógép, a kétszakos egyetemi képzés és a csoportterápia előtt születtem.

Az emberek nem analizáltatták magukat, legfeljebb amikor az orvos vér- vagy vizeletvizsgálatra küldte őket.

25 éves koromig minden rendőrt és férfit 'uram'-nak szólítottam, minden nőt pedig 'asszonyom'-nak vagy 'kisasszony'-nak.

Párjuk a galamboknak és a nyulaknak volt, de nem az embereknek.

Az én időmben, ha egy hölgy felszállt az autóbuszra vagy a villamosra, a gyerekek és a fiatalok mindenki másnál hamarabb álltak fel, hogy átadják neki a helyüket, de ha állapotos volt, a helyére kísérték és – ha kellett - megváltották a jegyét és odavitték neki.

A nő elsőként lépett ki a liftből. Alátolták a széket, hogy leülhessen. Egy férfi sosem üdvözölt úgy egy nőt, hogy ne állt volna fel, ha éppen ült, kinyitotta előtte az autó vagy bármi más ajtaját, és a férfi segített neki levenni a kabátját.

Az én időmben a szüzesség nem okozott rákot, és a családi erény bizonyítéka volt a lány tisztasága a férj számára. A mi életünket a tízparancsolat, a józan ész, az idősebbek és az érvényes törvények tisztelete szabályozta.

Bennünket megtanítottak arra, hogy különbséget tegyünk jó és rossz között, és hogy felelősek vagyunk tetteinkért és következményeikért.

A komoly kapcsolat azt jelentette, hogy jóban voltunk unokatestvérekkel és barátokkal.

Ismeretlen volt a vezetékek nélküli telefon, a mobiltelefonról nem is beszélve.

Sosem hallottunk sztereó zenéről, URH rádióról, kazettákról, CD-ről, DVD-ről, számítógépekről.

A 'notebook' jegyzetfüzet volt. Az órákat naponta felhúzták. Semmi digitális nem létezett, sem órák, sem világító számos kijelzők a háztartási gépeken.

Gépeknél tartva: nem voltak pénzkiadó automaták, se mikrohullámú sütők, se ébresztőórás rádiók. Hogy videomagnókról és videokamerákról ne is beszéljünk.

Nem léteztek azonnal előhívott színes fényképek. Csak fekete-fehér képek voltak, előhívásuk és másolásuk több mint 3 napig tartott. Színes képek nem léteztek.

Nem hallottunk Pizza Hutról vagy McDonald'sról, se az instant kávéról, se a mesterséges édesítőkről.

Az én időmben a fű olyasmit jelentett, amit nyírtak, nem szívtak.

Mi voltunk az utolsó nemzedék, amely azt hitte, hogy egy asszonynak férjre van szüksége ahhoz, hogy gyereke legyen.

És most mondd, szerinted hány éves vagyok!

- Hát, nagyapó, biztosan több, mint 200! - felelt az unoka.

- Nem, kedvesem, csak 60!

Köszönöm, hogy meghallgattak! Még egyszer jó egészséget és nyugalmas éveket kívánok Önöknek!